

Като жена! Уви жена съмъ азъ,
що отъ любовь, ще страда цѣль животъ.

(подава му ржка)

(Майстора ѝ хваща ржката, гледа я дълго въ очи и сломенъ задава:)

Майстора. И ти кога... когато си отидешъ,
ще мога ли понесе самотата...

Тъй свикнахъ азъ да бждешъ ти съсъ менъ,
че, Боже мой... Ахъ майко, споменъ скжпъ!...

(забравенъ отъ мжката той оборва глава безъ да види
че при позива „майко“ се вѣстява познатата му сѣнка)
(Ралица щомъ съгледва сѣнката избѣгва)

VIII.

(Дълго мълчание)

(Майстора се бори съ извикани мисли)

Сѣнката. Защо ме пакъ зовешъ, о сине мой!

Майстора. (Вдига изненаданъ глава и прошепва)

А тъй, тъй е! Азъ пакъ те призовахъ!

Синътъ що днесъ измжчва го съмнене:

по призване по, по святи вѣжделеня,
за сетенъ пжтъ му дай скжпъ отвѣтъ...

Каж ми ти: не е ли това грѣхъ
що върша днесъ? Нали съмъ далъ азъ клетва...
Разбирашъ ли, о майко, какъ страдая?

Сѣнката. Съсъ тебъ и азъ, страдая, сине мой,

че питамъ се, какъ би изпълнилъ дългъ
къмъ другитъ, ако си ти недоволенъ
отъ себе си? Тогазъ какъвъ ли майсторъ
ще бждешъ ти? Доволния отъ трудъ
и себе си — е истински творецъ!

за туй — вдигни високо твойто чело!

Живота се нуждае отъ бодри хора.

Унинието е самата смъртъ,

а радостъта е твврчески полетъ!

Майстора. Безъ Ралица незная какъ ще мога
да бжда весель и радости да творя!